

**Wyrok z dnia 13 września 2010 r.**

**II UK 82/10**

**Obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym podlega każda osoba fizyczna będąca wspólnikiem spółki komandytowej zawiązanej w celu prowadzenia działalności gospodarczej i prowadzącej taką działalność (art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 4 i w związku z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.).**

Przewodniczący SSN Zbigniew Hajn, Sędziowie SN: Małgorzata Gersdorf, Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 września 2010 r. sprawy z wniosku Levona H., Hovhannesa H. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w P. o podleganie ubezpieczeniu społecznemu, na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 26 listopada 2009 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

### **U z a s a d n i e**

Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2009 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w P. z dnia 5 czerwca 2008 r. w ten sposób, że ustalił, iż Hovhannes H. nie podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, ani dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od dnia 3 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2006 r. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w zakresie spółki komandytowej na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego [...].

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia. Wnioskodawca jest obywatelem Armenii, przebywającym w Polsce od 1993 r. W dniu 28 października 2000 r. zawarł związek małżeński z obywatelką polską - Anną Z. i z tego tytułu posiada prawo stałego pobytu. Jego brat, Levon H., obywatel Armenii narodowości ormiańskiej, przebywa w Polsce od 1994 r. W związku z uzyskaniem informacji, iż - w przypadku osób posiadających prawo tymczasowego pobytu - istnieje możliwość prowadzenia działalności gospodarczej wyłącznie w ramach spółki, Levon H. poprosił wnioskodawcę, aby ten formalnie został jej współnikiem. Obaj od początku zakładali, że wnioskodawca nie będzie wykonywał na rzecz spółki żadnych czynności. Wnioskodawca zajmował się w tym czasie ładowaniem kontenerów w Niemczech i w tym celu średnio dwa razy w miesiącu wyjeżdżał za granicę. W latach 2004-2008 w sumie kilkadziesiąt razy wyjeżdżał w celach handlowych do Armenii, Gruzji i na Ukrainę (w tym do Armenii również w sprawach rodzinnych).

Aktem notarialnym z dnia 7 października 2004 r. została zawiązana spółka komandytowa „Levon H.” z siedzibą w P., wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego [...]. Wspólnikami spółki zostali Levon H. (jako komplementariusz) i wnioskodawca (jako komandytariusz), przy czym wkład tego pierwszego wyniósł 5.000 zł, a drugiego - 500 zł. Suma komandytowa została określona na kwotę 500 zł. Podział zysku spółki ustalono w ten sposób, że 99% przypadało Levonowi H., a 1% wnioskodawcy. Spółka rozpoczęła działalność, której przedmiotem była głównie sprzedaż detaliczna towarów, w styczniu 2005 r. poprzez handel na R.Ł. Faktycznie prowadzeniem działalności zajmował się tylko Levon H., który handlował towarem na rynku, wynajmował w tym celu dwa stragany i rozkładał na nich sprzedawane rzeczy, dostarczał towar na stragany i dokonywał wykupu ich miesięcznej rezerwacji. Praca ta stanowiła źródło utrzymania Levona H., a wnioskodawca nigdy nie pomagał mu przy prowadzeniu działalności gospodarczej, sprzedaży towarów lub w jakikolwiek inny sposób. W dniu 1 czerwca 2006 r. wspólnicy złożyli sobie wzajemnie wypowiedzenia umowy spółki komandytowej z datą 31 grudnia 2006 r. Dochód wnioskodawcy w 2005 r. był zeroowy, a w 2006 r. wnioskodawca nie osiągnął żadnego przychodu. Od 2008 r. wnioskodawca pomaga żonie w prowadzeniu działalności handlowej (stragan na R.Ł.).

W tak ustalonym stanie faktycznym, powołując się na treść art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 4, art. 11 ust. 2 oraz art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Sąd pierwszej instancji uznał, że w stosunku do wnioskodawcy - jako współnika spółki komandytowej - obowiązują-

wało domniemanie, iż działalność gospodarcza była faktycznie prowadzona i istniał obowiązek zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne. Tymczasem wnioskodawca w sposób dostateczny wykazał, że nie prowadził działalności gospodarczej jako komandytariusz w spółce komandytowej, a w rezultacie w spornym okresie nie podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, ani dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. Samo zarejestrowanie wnioskodawcy jako wspólnika spółki komandytowej, bez wykonywania przez niego działalności i przy braku zamiaru jej wykonywania, nie może rodzić skutku w postaci podlegania ubezpieczeniu społecznemu.

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2009 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od powyższego wyroku, dzieląc ustalenia i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji. Sąd Apelacyjny wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym podlegają osoby prowadzące na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej pozarolniczą działalność. Artykuł 8 ust. 6 ustawy precyzuje, iż za „osobę prowadzącą pozarolniczą działalność” uważa się między innymi osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych, wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólników spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej. Co prawda z brzmienia tego przepisu można by wywieść, że skuteczne do objęcia ubezpieczeniami obowiązkowymi jest samo formalne przystąpienie do spółki, jednakże taka interpretacja nie uwzględnia wykładni celowościowej, wypaczając tym samym sens wskazanej regulacji. Tymczasem art. 6 ustawy systemowej określa krąg osób podlegających obowiązkowemu ubezpieczeniu z mocy prawa i odnosi się do posiadanego (z uwagi na rodzaj aktywności) źródła przychodu, a rozszerzenie kręgu osób prowadzących pozarolniczą działalność w rozumieniu ust. 1 pkt 5 tego artykułu miało na celu objęcie ochroną ubezpieczeniową także wspólników jednoosobowych spółek z o.o. oraz wspólników spółek osobowych poprzez uznanie ich za osoby prowadzące pozarolniczą działalność. Powołując się na pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2005 r., I UK 258/04, zgodnie z którym w konsekwencji zmian wprowadzonych do przepisów o działalności gospodarczej wspólnicy spółek jawnych, komandytowych i partnerskich nie mogą już być uznawani za osoby prowadzące działalność gospodarczą; proponowana regulacja nie wprowadza zmian, a jedynie utrzymuje stan obowiązujący

przed zmianami przepisów o działalności gospodarczej, kiedy to wspólnicy tych spółek również podlegali ubezpieczeniom społecznym jako osoby prowadzące pozarolniczą działalność - Sąd drugiej instancji wyprowadził z niego wniosek, że „status wspólnika spółki komandytowej stanowi domniemanie, iż działalność przez wspólnika była prowadzona i tym samym istniał obowiązek zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne. Domniemanie to może być jednak obalone w drodze przeprowadzenia dowodu przeciwnego”. W ocenie Sądu Apelacyjnego, taka interpretacja znajduje potwierdzenie w treści art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym obowiązkowym ubezpieczeniom podlegają osoby fizyczne prowadzące działalność pozarolniczą w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności. Faktyczne wykonywanie działalności ma zatem istotne znaczenie dla ustalenia obowiązku ubezpieczeniowego i okresu jego trwania.

Zdaniem Sądu drugiej instancji, pojęcie „prowadzenia działalności” przez wspólnika spółki komandytowej może nasuwać liczne wątpliwości z uwagi na możliwość zróżnicowania układu praw i obowiązków komandytariusza. Należy jednak przyjąć, że status ten zależy od modelu spółki komandytowej. W modelu klasycznym rola komandytariusza ogranicza się do gwarantowania osobistej odpowiedzialności do wysokości sumy komandytowej lub wniesienia wkładu do spółki. Oczekując na zysk realizuje on ograniczone prawo kontroli i wyraża zgodę na czynności przekraczające zakres zwykłych czynności spółki, o ile umowa nie wyłącza tego uprawnienia. Również art. 121 § 1 k.s.h. stanowi, że „komandytariusz nie ma prawa ani obowiązku prowadzenia spraw spółki, chyba że umowa spółki stanowi inaczej”. Skoro więc wnioskodawca nie tylko nie wniósł wkładu, ale - z uwagi na uzgodnienia z Levonem H. - nie zamierzał w żadnej formie uczestniczyć w prowadzeniu przedsiębiorstwa, a zawiązał spółkę wyłącznie celem umożliwienia bratu podjęcia działalności gospodarczej mimo posiadania przez niego obcego obywatelstwa i nieuregulowanego statusu pobytu, to nie zostały spełnione przesłanki do objęcia go obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi. Odmienna interpretacja powodowałaby obowiązek objęcia ubezpieczeniem społecznym (z wynikającą z tego faktu szeroką ochroną ubezpieczeniową) osób, które poza złożeniem oświadczenia woli w akcie notarialnym nie miałyby żadnej faktycznej więzi z prowadzonym przedsiębiorstwem, a zawarta umowa spółki miałaby na celu jedynie uzyskanie świadczeń z zakresu ubezpieczeń społecznych.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku organ rentowy zarzucił naruszenie art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż komandytariusz spółki komandytowej - aby podlegać ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej - winien taką działalność faktycznie wykonywać, a samo formalne przystąpienie i trwanie w spółce nie jest wystarczające. Wskazując na powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu skargi podniesiono, że wykładnia gramatyczna art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy prowadzi do wniosku, że - w ramach zawartej w tym przepisie fikcji prawnej - każdy wspólnik spółek w nim wymienionych, niezależnie od swojej woli i udziału w spółce, jest uważany za osobę prowadzącą działalność gospodarczą. Skarżący wskazał, że gdyby przyjąć zaprezentowaną przez Sąd Apelacyjny wykładnię celowościową, to co do zasady komandytariusz nie podlegałby ubezpieczeniom społecznym jako osoba z reguły wyłączona od prowadzenia jej spraw (art. 121 § 1 k.s.h.). Jednakże takiemu wnioskowi sprzeciwia się po pierwsze - uznanie przez ustawodawcę takiego wspólnika spółki komandytowej za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność dla celów objęcia ubezpieczeniami społecznymi, a po drugie - treść art. 121 § 2 k.s.h., w myśl którego nawet pomimo braku prawa i obowiązku prowadzenia spraw spółki, komandytariusz ma faktyczny wpływ na jej działalność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest usprawiedliwiona. Stosownie do przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm., powoływanej dalej jako ustawa systemowa) osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art. 6 ust. 1 pkt 5), ubezpieczeniu wypadkowemu (art. 12 ust. 1) oraz dobrowolnie, na swój wniosek ubezpieczeniu chorobowemu (art. 11 ust. 2). Przepis art. 8 ust. 6 ustawy systemowej zawiera definicję osoby prowadzącej pozarolniczą działalność, uznając za taką między innymi osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych (pkt 1) i wspólnika jednoosobowej spółki z ograni-

czoną odpowiedzialnością oraz wspólników spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej (pkt 4). W myśl art. 13 pkt 4 ustawy osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności (z wyłączeniem - od dnia 20 września 2008 r. - okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszone na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej).

Sąd drugiej instancji, powołując się na uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2005 r., I UK 258/04 (OSNP 2006 nr 3-4, poz. 58), zdaje się prezentować stanowisko, że rozszerzenie z dniem 1 stycznia 2003 r. kręgu osób prowadzących pozarolniczą działalność w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 5 tej ustawy nie wprowadziło zmian, a jedynie utrzymało stan dotychczasowy, kiedy to wspólnicy spółek osobowych podlegali ubezpieczeniom społecznym jako osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą. W konsekwencji dla ustalenia obowiązku ubezpieczeniowego i okresu jego trwania decydujące znaczenie ma nadal faktyczne wykonywanie działalności przez wspólnika takiej spółki, co - w ocenie Sądu Apelacyjnego - potwierdza treść art. 13 ust. 4 ustawy. Sąd ten pomija jednak, że o ile do dnia 31 grudnia 2002 r. wspólnicy spółek osobowych traktowani byli dla potrzeb podlegania ubezpieczeniom społecznym jak osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą w rozumieniu art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej, to od dnia 1 stycznia 2003 r. nie mogą już być tak traktowani, ponieważ z tego kręgu zostali wyłączeni poprzez wyraźne uznanie ich za osoby prowadzące pozarolniczą działalność (art. 8 ust. 6 pkt 4), ale niebędące osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 r., I UZP 4/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 304 i przytoczone tam orzeczenia). Pozostaje to w ścisłym związku z uregulowaniami ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych (Dz.U. Nr 94, poz. 1037 ze zm.), zgodnie z którymi spółką komandytową jest spółka osobowa mająca na celu prowadzenie przedsiębiorstwa pod własną firmą, w której wobec wierzycieli za zobowiązania spółki co najmniej jeden wspólnik odpowiada bez ograniczenia (komplementariusz), a odpowiedzialność co najmniej jednego wspólnika (komandytariusza) jest ograniczona (art. 102), spółka osobowa może we własnym imieniu nabywać prawa, w tym własność nieruchomości i inne prawa rzeczowe, zaciągać zobowiązania, pozywać i być pozywana (art. 8 § 1) i prowadzi przedsiębiorstwo pod własną firmą (art. 8 § 2). Z kolei w myśl art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodar-

czej (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 ze zm.) przedsiębiorcą w jej rozumieniu jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą (ust. 1), zdefiniowaną w art. 2 jako zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Tak również co do zasady omawiane kwestie regulował obowiązujący do dnia 20 sierpnia 2004 r. przepis art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 101, poz. 1178 ze zm.). W świetle przytoczonych wyżej przepisów spółka komandytowa posiada zdolność prawną i prowadzi przedsiębiorstwo we własnym imieniu i pod własną firmą, a tym samym to ona posiada status przedsiębiorcy podejmującego i wykonującego działalność gospodarczą, a nie jej wspólnicy. Inaczej mówiąc, członkostwo w spółce komandytowej nie jest prowadzeniem działalności gospodarczej, a jej wspólnicy nie podlegają ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia takiej działalności, jak to ma miejsce w przypadku wspólników spółki cywilnej, będących przedsiębiorcami w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej (art. 4 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). Z tego względu w odniesieniu do tych ostatnich w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażany jest pogląd, że skoro nieodzownym atrybutem działalności gospodarczej jest jej wykonywanie w sposób zorganizowany i ciągły, to sam udział w spółce cywilnej, niepołączony z uczestnictwem w działalności tej spółki, nie stanowi wystarczającej podstawy do zaistnienia obowiązkowego ubezpieczenia, o którym stanowi art. 13 ust. 4 ustawy systemowej (por. wyroki z dnia 12 maja 2005 r., I UK 275/04, OSNP 2006 nr 3-4, poz. 59 i z dnia 21 maja 2008 r., III UK 112/07, LEX nr 491466). Stanowiska tego nie można jednak wprost przenosić na wspólników spółki komandytowej, którzy nie prowadzą działalności gospodarczej (działalność tę prowadzi spółka), a tytułem podlegania przez nich obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jest pozostawanie wspólnikami takiej spółki.

Z treści art. 8 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej wynika, że dla potrzeb podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym wspólnik spółki komandytowej uważany jest za osobę prowadzącą działalność pozarolniczą. Pozostawanie wspólnikiem takiej spółki stanowi zatem prowadzenie pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 1 pkt 4 ustawy. W rezultacie, skoro

zgodnie z art. 102 k.s.h. spółką komandytową jest spółka osobowa mająca na celu prowadzenie pod własną firmą przedsiębiorstwa (zorganizowanego zespołu składników niematerialnych i materialnych przeznaczonego do prowadzenia działalności gospodarczej - art. 55<sup>1</sup> k.c.), to obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym podlega każdy będący osobą fizyczną wspólnik spółki komandytowej związanej w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej i prowadzącej taką działalność. Z tego względu wykonywanie pozarolniczej działalności, o którym stanowi art. 13 ust. 4 ustawy systemowej, to nic innego jak posiadanie statusu wspólnika spółki komandytowej prowadzącej działalność gospodarczą. Podleganie przez wspólnika takiej spółki obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności pozarolniczej do dnia zaprzestania jej wykonywania należy zatem odnosić do okresu posiadania statusu wspólnika w spółce prowadzącej (wykonującej) działalność gospodarczą, a nie do faktycznego uczestniczenia w działalności przedsiębiorstwa, jak wywodzi Sąd drugiej instancji. W rezultacie status komandytariusza wyznaczony treścią stosunku prawnego danej spółki komandytowej (art. 120 i następne k.s.h.) nie ma znaczenia dla powstania obowiązku ubezpieczeniowego, gdyż podleganie temu obowiązkowi nie zależy od stosunków zachodzących pomiędzy wspólnikami takiej spółki, ale wyłącznie od pozostawania jej wspólnikami. Prowadzenie pozarolniczej działalności między innymi poprzez pozostawanie wspólnikiem spółki komandytowej wywołuje skutek w postaci podlegania ubezpieczeniom społecznym. Skutek ten powstaje z mocy prawa i trwa przez cały czas istnienia przesłanek określonych w art. 13 pkt 4 ustawy systemowej, niezależnie od woli wspólników i ukształtowania przez nich stosunków wewnętrznych spółki. Natomiast podniesiona przez Sąd drugiej instancji kwestia możliwości zawarcia umowy spółki osobowej prawa handlowego wyłącznie w celu uzyskania świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych może być rozstrzygana w ramach oceny ważności takiej umowy.

Przedstawiony wyżej kierunek wykładni znajduje potwierdzenie w zmienionej z dniem 20 września 2008 r. treści art. 13 ust. 4 ustawy systemowej, zgodnie z którym obowiązkowi ubezpieczeniowemu nie podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność (w tym wspólnicy spółki komandytowej) w okresie, na który wykonywanie działalności zostało zawieszone na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Podstawę takiego zawieszenia stanowi art. 14a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, w myśl którego wykonywanie działalności gospodarczej może zawiesić przedsiębiorca. Wspólnicy spółki komandytowej nie są przedsiębior-

cam, a więc zawiesić działalność gospodarczą może jedynie spółka. Zawieszenie działalności przez spółkę wywołuje jednakże skutek także wobec wszystkich jej wspólników w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym. W okresie zawieszenia działalności przez spółkę jej wspólników nie można bowiem uznać za osoby prowadzące pozarolniczą działalność poprzez pozostawanie wspólnikami spółki prowadzącej (wykonującej) działalność gospodarczą.

Zgodnie z art. 109 § 1 k.s.h. spółka komandytowa powstaje z chwilą wpisu do rejestru, a stosownie do art. 14 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej może podjąć działalność gospodarczą po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Zawiązana przez wnioskodawcę i jego brata i wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego spółka komandytowa „Levon H.” z siedzibą w P. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego i rozpoczęła działalność handlową w styczniu 2005 r., a umowa spółki została przez wnioskodawcę wypowiedziana ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2006 r. Wnioskodawca posiadał więc w tym okresie status wspólnika spółki komandytowej działającej jako przedsiębiorca i w związku z tym był osobą prowadzącą pozarolniczą działalność w rozumieniu art. 8 ust. 6 pkt 4, podlegającą obowiązkowi ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398<sup>15</sup> § 1 zdanie pierwsze k.p.c. oraz odpowiednio stosowanego art. 108 § 2 k.p.c.

=====